

SCRIPTURE READING:

Lesson from the first letter of St. Paul to the Corinthians 13:1-13

If I speak in the languages of men and of angels, but have not love, I am only a noisy gong or a clanging cymbal. And if I have prophetic powers, and I understand all mysteries and all knowledge, and if I have such faith that I can move mountains, but have not love, I am nothing. If I give all I have to the poor, and surrender my body to be burned, but have not love, I gain nothing.

Love is patient and kind. It does not envy, it does not boast, it is not arrogant or rude. Love does not insist on its own way; it is not irritable or resentful. It does not rejoice at wrong, but rejoices in the right. Love always protects, always trusts, always hopes, always endures. Love never fails.

As for prophecies, they will pass away; as for languages, they will cease; as for knowledge, it will pass away: For our knowledge is imperfect and our prophecy is imperfect, but when perfection comes, the imperfect passes away.

When I was a child, I spoke as a child, I thought as a child, I reasoned as a child; when I became a man, I gave up childish ways. Now we see in a mirror dimly, but then we shall see face to face. Now we know in part, then we shall know in full, even as I am fully known. So these three remain: faith, hope, and love: but the greatest of these is love.

1 ԿՈՐՆԹԱՅԻՆԵՐԻՆ 13

Եթէ խօսիմ մարդոց եւ հրեշտակներուն լեզուները՝ բայց սէր չունենամ, ես հնչող պղինձի պէս կըլլամ, կամ դողանջող ծնծղայի պէս: Ու եթէ ունենամ մարգարէութեան պարգեւը, հասկնամ բոլոր խորհուրդները եւ ամբողջ գիտութիւնը, ու եթէ ունենամ ամբողջ հաւատքը՝ որ կարենամ լեռներ տեղափոխել, բայց սէր չունենամ, ես ոչինչ եմ: Եւ եթէ սնուցանեմ աղքատները՝ իմ ամբողջ ինչքովս, ու մարմինս այրուելու ընծայեմ, բայց սէր չունենամ, ես օգուտ մը չեմ ունենար:

Սէրը համբերատար է, քաղցր է. սէրը չի նախանձիր. սէրը չի գոռոզանար, չի հպարտանար. անվայել վարմունք չունենար, իրենը չի փնտռեր, չի գրգռուիր, չարութիւն չի մտածեր. անիրաւութեան համար չ'ուրախանար, հապա ճշմարտութեան ուրախակից կըլլայ. ամէն բանի կը հանդուրժէ, ամէն բանի կը հաւատայ, ամէն բանի կը յուսայ, ամէն բանի կը տոկայ:

Սէրը բնա՛ւ չ'իյնար. բայց եթէ մարգարէութիւններ ըլլան՝ պիտի ոչնչանան, եթէ լեզուներ՝ պիտի դադրին, եթէ գիտութիւն՝ պիտի ոչնչանայ: Արդարեւ հիմա մասա՛մբ գիտենք ու մասա՛մբ կը մարգարէանանք. բայց երբ կատարեալը գայ, մասնակին պիտի ոչնչանայ: Երբ մանուկ էի, մանուկի պէս կը խօսէի, մանուկի պէս կը մտածէի, մանուկի կարծիք ունէի. բայց երբ այր մարդ եղայ, մանկական բաները մէկ կողմ դրի: Հիմա կը տեսնենք հայելիի մը մէջէն՝ աղօտ կերպով, բայց այն ատեն՝ պիտի տեսնենք երես առ երես: Հիմա ես մասա՛մբ կը ճանչնամ, բայց այն ատեն պիտի ճանչնամ այնպէս՝ ինչպէս ես ճանչցուած եմ: Իսկ հիմա սա՛ երեքը կը մնան՝ հաւատքը, յոյսը, սէրը. բայց սէ՛րն է ասոնց մեծագոյնը: